

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἀριθμὸς τεύχους 20 • Μάϊος 2023

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Ὁ Φύλακας Ἄγγελος
«Μὴ φοβᾶσαι, Εὐθασία μου!...»
- **Κείμενο Β':** Ἅγιος Νεκτάριος
Τὸ θαῦμα τοῦ μικροῦ Σταυροῦ του
- **Κείμενο Γ':** Θεῖα Κοινωνία
Ποιὰ ἀμαρτήματα δὲν μᾶς ἐμποδίζουν
- **Κείμενο Δ':** Κωνσταντινούπολη
Κρυπτοχριστιανικὸ Πάσχα
- **Κείμενο Ε':** Ἀναστάσιμες Εὐχές
Ὡ μεγαλεῖα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας!...
- **Κείμενο Ϛ':** Βόρεια προάστια
Ἐνα πρόσφατον Θαῦμα Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ
- **Κείμενο Ζ':** Ὁ ἐκκλησιασμὸς τῆς Κυριακῆς
«Κόρη μου, νὰ πηγαίνεις στὴν Ἐκκλησία»
- **Κείμενο Η':** «Ψιθυρισμοὶ τῶν δαιμόνων»
Πῶς μαλώνουν οἱ ἄνθρωποι
- **Κείμενο Θ':** Ἡ φροντίδα γιὰ τοὺς κεικοιμημένους
«Αὐτὸ θὰ τὸ δώσω στὸν Γιωῖργο, γιατί καὶ ἐκεῖνος μου δίνει...»
- **Κείμενο Ι':** Οἱ μετάνοιες καὶ τὰ κομποσχοίνια
Μεγάλῃ ἢ βοήθεια στὸν ἐπιθανάτιο ἀγῶνα

Ἀπὸ τὸ Βίο τῆς Ἁγίας Εὐθασίας († 12ῃ Ἰανουαρίου)

Ὁ Φύλακας Ἄγγελος: «Μὴ φοβᾶσαι, Εὐθασία μου!...»*

Ὅπως σὲ κάθε ἐποχῇ, ἔτσι καὶ στὴν ἐποχῇ τῆς Ἁγίας Εὐθασίας, οἱ ἠθικοὶ κίνδυνοι ἦσαν πολὺ μεγάλοι γιὰ τὶς νέες κοπέλες, πολὺ δὲ περισσότερο ἐὰν ὁ Θεὸς τὶς εἶχε στολίσει μὲ ἔκτακτη σωματικὴ ὁμορφιά. Καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρετῆς ὁμορφαίνει πῶς πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς κακίας, γίνεται φανερό, ὅτι τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τῆς Ἁγίας Εὐθασίας κοσμοῦσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισι, προκαλώντας καὶ αὐτὸν τὸν φθόνου τοῦ διαβόλου.

Γι' αὐτὸ, ἡ Ἁγία παρακαλοῦσε ἔντονα τὸν Φύλακα Ἄγγελο τῆς νὰ τὴν φυλάγῃ ἀπὸ κακὲς συναναστροφές καὶ συντυχίες.

Κάποτε, κάποιοι ἀκόλαστοι καὶ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι, πού γνώριζαν, ὅτι ὁ δρόμος πού ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι τῆς ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἐρημικὰ καὶ στενὰ σοκάκια, τῆς ἔστησαν καρτέρι, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κακοποιήσουν, νὰ τὴν διαφθείρουν καὶ νὰ τὴν ἀτιμᾶσουν.

Ὅμως, πρὶν φθάσῃ ἡ Ἁγία Εὐθασία σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τοῦ δρόμου πού τὴν παραφύλαγαν, ἐφανίστηκε μπροστὰ τῆς ἕνας ὀλόλευκος Ἄγγελος – ὁ Φύλακας Ἄγγελος τῆς ψυχῆς τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

– Μὴ φοβᾶσαι, Εὐθασία μου... Ἐλα μαζί μου, ἀδελφοῦλα μου, ὄχι ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸ στενὸ, γιατί ἀπὸ δῶ σὲ περιμένουν νὰ σοῦ κάνουν κακό. Ἀκολούθησέ με...

Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τῆς Ἁγίας Εὐθασίας ἦταν δοσμένη ἐξ ὀλοκλήρου στὸν Χριστὸ μας, στὸν Ὅποιον δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ καὶ τὸ αἷμά τῆς διὰ τοῦ Μαρτυρίου. Ἀποκεφαλίστηκε διὰ ξίφους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Ἐγὼ φταίω... Εσὺ; σελ. 375-376, ἐκδόσις β', Πειραιᾶς 2019. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Στο ταξίδι προς τους Αγίους Τόπους

Τὸ θαῦμα τοῦ μικροῦ Σταυροῦ πὸν φοροῦσε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος*

Σὲ μία φωτογραφία του ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐμφανίζεται νὰ ἔχη ἓνα μικρὸ Σταυρὸ. Ὁ Σταυρὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὁ μέγανος πὸν ἔχουν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, πὸν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νεκτάριος φορᾶει, ὅταν εἶναι ντυμένος μὲ τὴν ἀρχιερατικὴ του στολή, ὡς Ἐπίσκοπος πὸν ἦταν.

Ὁ Σταυρὸς αὐτὸς, αὐτὸς ὁ μικρὸς Σταυρὸς, ἦταν δῶρο τῆς γαλιᾶς του. Τοῦ τὸν εἶχε δώσει, ὅταν ἦταν παιδί. **Κ**ι ἐκεῖνος τὸν φοροῦσε πάντα, ἀκόμη κι ὅταν μεγάλωσε.

Μία φορά, λοιπόν, ἐνῶ ἦταν νέος καὶ ταξίδευε μὲ πλοῖο γεμᾶτο ἐπιβάτες γιὰ νὰ πάει στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐγινε μεγάλη τρικυμία. Τόσο μεγάλη πὸν τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ διαλυθεῖ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ νὰ πνιγοῦν ὅλοι!

Τότε, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἔδωσε τὸν μικρὸ αὐτὸ Σταυρὸ του μ' ἓνα σχοινὶ καὶ τὸν ἄφη-

σε νὰ πέσει στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα, παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ τοὺς σώσει.

Ἀμέσως μόλις ὁ Σταυρὸς αὐτὸς ἄγγιξε τὰ πελώρια κύματα, ἡ θάλασσα γαλήνεψε καὶ ὅλοι δόξασαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρία τους.

Ὅμως, ὁ Σταυρὸς αὐτὸς, χάθηκε μέσα στὰ ἀφρισμένα κύματα! **Κ**αὶ τότε, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἄρχισε νὰ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ ξαναβρεῖ τὸ σταυρουδάκι αὐτὸ τῆς γαλιᾶς του.

Ὅταν τὸ πλοῖο ἀγκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι τῆς Γιάφας, ὁ καπετάνιος ἔστειλε μία βάρκα μὲ ναῦτες γιὰ νὰ δοῦν τί ἦταν ἐκεῖνος ὁ περίεργος ἦχος, πὸν ἀκουγόταν σὰν χτυπήματα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, στὰ ὑφαλα τοῦ πλοίου.

Καὶ τότε τί νὰ δοῦν; Ἦταν ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πὸν κρεμόταν καὶ χτυποῦσε πάνω στὸ πλοῖο!

Οἱ ναῦτες τὸν πῆραν, τὸν ἀσπάστηκαν μὲ εὐλάβεια καὶ τὸν ἔδωσαν στὸν Ἅγιο. **Α**πὸ τότε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος δὲν ἔπαυσε νὰ φορᾶ αὐτὸ τὸ σταυρουδάκι τῆς γαλιᾶς του σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ.

(*) Περιοδ. «Παιδικὰ φτερουγίσματα», Μάρτιος 2019, σελ. 6. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ιδιοσυγκρασία του

Τὸ σπουργίτι καὶ τὸ ἀηδόνι...*

Μία Ἀδελφὴ παραπονιόταν στὸν π. Ζωσιμᾶ:

- **Γ**έροντα, ἡ τάδε μοῦ φέρνεται πολὺ σκληρὰ καὶ ἀπότομα - τόσο, πὸν συγχύζομαι καὶ ἀμαρτάνω...

- **Μ**ὰ ἀφοῦ ξέρεις πὼς δὲν τὸ κάνει ἀπὸ ἐχθρότητα γιὰ σένα. **Σ**ὲ ἀγαπάει πολὺ, ἀλλὰ

εἶναι ὁ χαρακτήρας της λίγο σκληρὸς καὶ οἱ τρόποι της χοντροκομμένοι. **Μ**ὴν τὴν συνερίζεσαι. **Κ**άθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ιδιοσυγκρασία του.

- **Ὁ**μως ἐγὼ δὲν ἀναπαύομαι σὲ τέτοιους τρόπους.

- **Ἐ**, τότε, εἶπε θυμόσοφα ὁ Γέροντας, ἀνάγκασε τὸ σπουργίτι νὰ τραγουδάει σὰν ἀηδόνι!

(*) Ἠγουμένης Βέρας Βερχόφσκυ, Γέροντας Ζωσιμᾶς τῆς Σιβηρίας, σελ. 299, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς, 1995. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἡρωϊκὴ ἐξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας

Προσευχὴ μὲ ὅλες μας τὶς φλέβες*

Ὁ **Ἐπίσκοπος** Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος ἦταν ἓνας ὑπέροχος παιδαγωγός.

Αὐτὸς λοιπὸν ὑποστηρίζει τὴν ἐξῆς ὀρθὴ παιδαγωγικὴ ἀρχή:

• **Π**ρέπει νὰ μάθουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσεύχονται ὄχι μόνο μὲ τὸν νοῦ τους, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλες τους τὶς φλέβες.

Ναί, πρέπει νὰ προσευχόμαστε μὲ ὅλες μας τὶς φλέβες καὶ μὲ ὅλα μας τὰ κόκκαλα!

Ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει στὸν Θεὸ κάνοντας μιὰ «ἐξοδο» ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

Μιὰ ἡρωϊκὴ ἐξοδο...

(*) Πέτρου Μπότση, Τὸ Γεροντικὸ τοῦ Βορᾶ, σελ. 187, Ἀθήνα, 1999. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Περὶ τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως
τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων»

Ποιὰ ἀμαρτήματα δὲν μᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία*

Οἱ Ἅγιοι Μακάριος Κορίνθου καὶ Νικόδημος Ἀγιορείτης, οἱ γνωστοὶ αὐτοὶ ὑπέρμαχοι τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, στὸ περίφημο σχετικὸ βιβλίό τους ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐνστασι καὶ ἀπορία τῶν καλοπροαιρέτων κατὰ τὰ ἄλλα ἐκείνων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι διαμαρτύρονται καὶ λέγουν γιὰ ὅσους μεταλαμβάνουν συχνά: «**Τάχα** καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι δὲν ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὰ πάθη γαστριμαργίαν, κενοδοξίαν, γέλωτα, ἀργολογίαν καὶ ὅσα ὅμοια; **Πῶς** λοιπὸν θέλουν νὰ κοινωνοῦν συχνά;» (Ἐνστασις Η΄).

Οἱ Ἅγιοι ἀπαντοῦν στὴν ἐνστασι αὐτή, ἐπικαλούμενοι ἓνα θαυμάσιο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, τὸ ὁποῖο παραθέτουν πρῶτα αὐτοῦσιο καὶ κατόπιν ἀπλοποιημένο γλωσσικῶς. **Ἄς** προσέξουμε ἰδιαίτερος τὴν γνώμη αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, ἡ ὁποία ἐκφράζει μὲ συντομία μία βαθειὰ πτυχή τῆς Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος: **διάκρισις** τῶν ἀμαρτημάτων σὲ «εὐσυγχώρητα» καὶ «βαρέα», **ὑπαρξίς** «διαφόρων θυσιῶν», ποὺ μᾶς «προκαθαίρουν» γιὰ νὰ προσέλθουμε στὰ Ἱερά Μυστήρια καὶ **βίωσις** τῆς Συνεχοῦς Μετανοίας, ὡς ἀπαραιτήτου προϋποθέσεως τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως.

Ἄς ἐντρυφήσουμε ὁμως στὸ εὐλογημένο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου.

* * *

Εἶναι πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ κοινωνοῦσιν ἀργά, κρημνίζονται εἰς ἀμαρτίας· ἄλλοι δὲ πάλιν, μεταλαμβάνοντες συχνότερα, φυλάττουσιν ἑαυτοὺς πολλάκις ἀπὸ πολλὰ κακά, ἐπειδὴ φοβοῦνται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Μετάδοσιν («τὸ κρῖμα τῆς Μεταλήψεως»).

• **Λοιπὸν**, ἀνίσως σφάλωμεν μὲ κάποια παραμικρά καὶ συγγνωστὰ ἀμαρτήματα καθὸ ἄνθρωποι («μικρά τινα καὶ εὐσυγχώρητα»), λόγου χάριν κλεπτόμεθα ἢ μὲ τὴν γλώσσαν ἢ μὲ τὴν ἀκοὴν ἢ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἀπατώμενοι πίπτομεν εἰς κενοδοξίαν ἢ λύπην ἢ θυμὸν ἢ ἄλλο τοιοῦτον, ἄς κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ ἄς ὁμολογῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ἀμαρτωλότητά μας («καταμεμφόμενοι ἑαυτοὺς καὶ ἐξομολογούμενοι τῷ Θεῷ»), καὶ οὕτως ἄς μεταλαμβάνωμεν, πιστεύοντες ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία μᾶς γίνεται εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ ἀποκάθαρσιν.

• **Εἰ** δὲ καὶ κάμνομεν ἀμαρτήματα βαρέα τινα πονηρὰ σαρκικὰ καὶ ἀκάθαρτα καὶ ἔχομεν μὲ τὸν ἀδελφόν μας μνησικακίαν, μέχρις οὗ μετανοήσωμεν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτήματα, ἄς μὴ τολμήσωμεν νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὰ θεῖα Μυστήρια («ἔως ἀξίως μετανοήσωμεν, μηδαμῶς ἐφαψώμεθα»).

■ **Ἄλλ'** ἐπειδὴ καὶ εἴμεθα ἄνθρωποι σαρκικοὶ καὶ ἀσθενεῖς καὶ μολυνόμεθα μὲ πολλὰ ἀμαρτήματα, ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς **διαφόρους θυσίας** εἰς ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν μας, τὰς ὁποίας ἀνίσως καὶ τὰς προσφέρωμεν εἰς Αὐτόν, μᾶς καθαρίζει καὶ μᾶς κάμνουσιν ἐπιτηδεῖους διὰ νὰ μεταλάβωμεν («προκαθαίρουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ προσελθεῖν τοῖς Μυστηρίοις»).

Διὰ τοῦτο ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι «**θυσία**», ἣτις καθαρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἀμαρτίας. **Εἶναι** καὶ ἄλλη «**θυσία**» σωτηριώδης εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, διὰ τὴν ὁποίαν λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ: «**Θυσία** εἰς τὸν Θεὸν εὐάρεστος εἶναι ἡ ταπεινὴ τοῦ ἀνθρώπου προαίρεσις καὶ διάθεσις· τὴν καρδίαν τὴν ταπεινὴν καὶ συντετριμμένην μὲ τὴν κατάνυξιν ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν τὴν παραβλέπει».

■ **Ἀνίσως** αὐτὰς τὰς «**θυσίας**» προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν ἔχωμεν μικρά τινα ἐλαττώματα ὡς ἄνθρωποι, θέλωμεν δυνηθῆ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν μὲ φόβον καὶ τρόμον, κατάνυξιν καὶ ὁμολογίαν τῆς ἀμαρτωλότητός μας, καθὼς ἡ αἰμορροοῦσα ἐπλησίασεν εἰς τὸν Χριστὸν κλαίουσα καὶ τρέμουσα.

Διότι ὑπάρχει ἀμαρτία **πρὸς θάνατον** («θανάσιμος»). **Καὶ** ὑπάρχει ἀμαρτία **πρὸς μετάνοιαν** («συγγνωστή»). **Καὶ** ὑπάρχει ἀμαρτία **πρὸς ἐμπλαστον**. **Ἡ** ἀληθινὴ ὁμως μετάνοια ὅλα δύναται νὰ τὰ ἰατρεύσῃ.

Διότι, ἄλλην συγχώρησιν ἔχει ἐκεῖνος, ὅστις μὲ φόβον καὶ τρόμον καὶ ὁμολογίαν τῆς ἀμαρτωλότητός του καὶ κατάνυξιν πλησιάζει εἰς τὰ Μυστήρια καὶ μεταλαμβάνει· καὶ ἄλλην τιμωρίαν ἔχει, ὅστις μεταλαμβάνει χωρὶς φόβον καὶ μὲ καταφρόνησιν.

Εἰς ἐκείνους, ὅσοι καταφρονητικῶς καὶ ἀναξίως μεταλαμβάνουσιν, ὄχι μόνον δὲν δίδεται ἄφεσις ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ διάβολος περισσότερο πηδᾷ ἐναντίον των («ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλεῖον ὁ διάβολος αὐτοῖς ἐπεισηδᾷ»).

• **Ὅσοι** δὲ μὲ φόβον μεταλαμβάνουσιν, ὄχι μόνον ἀγιάζονται καὶ λαμβάνουσιν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν διάβολον διώκουσιν ἀπὸ λόγου των («ἀλλὰ καὶ τὸν διάβολον ἐξ ἑαυτῶν διώκουσιν»).

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 258/ Ἰαν.-Φεβρ. 1994, σελ. 202-203. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Βρισκόμαστε στα 1890...

Στην Παναγία του Γαλατά έφημέρευε ο γέρο-Μελέτιος, ο οποίος έμενε με την οικογένειά του σε

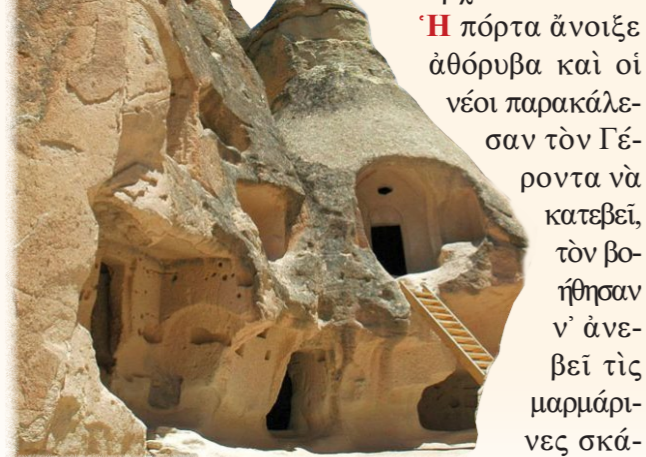
κατοικία που βρισκόταν στο προαύλιο του Ναού. Ήταν ενάρετος και εύσεβης Λευίτης και τὸ ποιμνίό του τὸν περιέβαλλε με βαθειά ἐκτίμηση και ἀγάπη.

Πλησίαζαν οί μέρες τοῦ Πάσχα. Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου τὸ βράδυ ὁ παπα-Μελέτιος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἐξομολόγηση τῶν πιστῶν, ἤπια ἓνα τσαΐ πὸ τοῦ ἐτοιμάσε ἡ παπαδιά και ἔξπλωσε στὸ κρεβάτι. Ὁ ὕπνος τῶν δικαίων δὲν ἄργησε νὰ κλείσει τὰ βλέφαρά του, ἐνῶ ἡ γριά παπαδιά καταγινόταν ἀκόμα με τὴν τακτοποίηση τοῦ νοικοκυριοῦ.

Γύρω στὰ μεσάνυχτα χτύπησε ξαφνικά τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἡ παπαδιά, συνηθισμένη σὲ τέτοιες παράκαιρες ἐπισκέψεις, πῆγε ν' ἀνοίξει και ὁ παπα-Μελέτιος ζύπνησε και ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του. Δὺο νεαροὶ καλοντυμένοι και εὐγενικοὶ μπῆκαν, χαιρέτησαν με σεβασμὸ και εἶπαν: «Ἔχουμε ἓναν ἄρρωστο ἐτοιμοθάνατο και παρακαλοῦμε νὰ κάμει τὸν κόπο ὁ Πάτερ νὰ πάει νὰ τὸν μεταλάβει».

Μόλις ἄκουσε γιὰ ἐτοιμοθάνατο ὁ Μελέτιος, σὰν ν' ἀντλήσε νέες δυνάμεις, σηκώθηκε, ντύθηκε, πῆρε τὸ Ἄρτοφόριο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία και ἐγένεψε στοὺς νέους νὰ προηγηθοῦν. Στὴν ἐξώπορτα περίμενε ἀμάξι, μπῆκαν και οἱ τρεῖς και ξεκίνησαν. Οὔτε πὸ τοὺς ρώτησε ποῖς ἦταν ὁ ἄρρωστος και πὸ κατοικεῖ.

Τὸ ἀμάξι ἔκαμε ἀρκετὴ διαδρομὴ πάνω στὰ καλντερίμια τοῦ Γαλατά και στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Σταμποῦλ και σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα ἀρχοντόσπιτο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα και οἱ νέοι παρακάλεσαν τὸν Γέροντα νὰ κατεβεί, τὸν βοήθησαν ν' ἀνεβεί τις μαρμάρινες σκά-

«Στὴν ὑπόγεια κρυφὴ Ἐκκλησία»

Κρυπτοχριστιανικὸ Πάσχα στὴν Κωνσταντινούπολη*

«Δὲν λησμόνησαν ὅμως ποτὲ τὴν ἐνδοξη καταγωγὴ τους σὰν Ἕλληνες και τὴν ἀμώμητη Θρησκεία τῶν πατέρων τους»

λες και τὸν ὀδήγησαν σὲ πολυτελῆ αἴθουσα ὑποδοχῆς.

Ἐκεῖ ἓνας σεβάσιμος γέροντας με κατάλευκη γενειάδα, με πολύπτυχο σαρίκι στὸ κεφάλι και ποδήρη τζουμπέ, σηκώθηκε και με ἓνα εὐγενέστατο «μπούγουρουμ ἐφέντη» (ὀρίστε, κύριε) ὑποδέχτηκε τὸν ξένο και τοῦ ἐδειξε μιὰ πολυθρόνα νὰ καθήσει. Ήταν ὁ Φερίτ πασᾶς, ὁ συνταγματάρχης, ἀπὸ τοὺς πιδ τρανοὺς ἀρχόντες τῆς Σταμποῦλ, πὸ κατοικοῦσε κοντὰ στὴν Ἁγία Σοφία.

Ψυχραιμὸς ὁ παπα-Μελέτιος γιὰ ὅσα παράξενα ἐβλεπε, κάθησε. Οἱ νέοι ἀποτραβήχτηκαν και ἔμειναν μόνοι οἱ δύο γέροντες. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα και ἡ μόνη φράση πὸ ἀπηύθυνε ὁ Τοῦρκος στὸν παπα-Μελέτιο ἦταν: «Ραχὰτ ὄλ, ἐφέντημ» (ἡσυχάστε, Κύριε). Κατόπιν σηκώθηκε και τοῦ ἐγένεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Διέσχισαν μακρόστενο διάδρομο, κατεβῆκαν πολλὰ σκάλες και τελευταία μπῆκαν σὲ μιὰ ὑπόγεια Ἐκκλησία. Λαμπροσφωτισμένη, ὀλόφωτη, μανουάλια με μεγάλες λαμπάδες, ὠραιότατες εἰκόνες, τέμπλο θαυμάσιο και μέσα ἓνα πλῆθος παρδαλό: ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἀξιωματικοί, ἀνώτεροι κρατικοὶ ὑπάλληλοι (πασάδες και μπέηδες), σαρικοφόροι σεβάσιμοι γέροντες.

Κατάπληκτος ὁ παπα-Μελέτιος προχώρησε πρὸς τὴν Ὁραία Πύλη...

Τότε ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ εἶπε σὲ ἄπταιστα ἑλληνικά:

«Πάτερ, σοῦ προξενοῦν κατάπληξη αὐτὰ πὸ βλέπεις. Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου. Ξέρετε ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὅτι ἡ συνοικία τῆς Ἁγίας Σοφίας ἔχει ἐποικισθῆ ἀπὸ ἑλληνικὲς οἰκογένειες, κυρίως τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Γένους και τῶν γραμματῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξισλαμίστηκαν με τὴν βία. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ποῦμε πολλὰ. Αὐτοὶ πὸ ἀλλαξοπίστησαν με τὴν βία διατήρησαν ἀπὸ τότε ὑψηλὲς θέσεις στὸ Ὄθωμανικὸ Κράτος, στὸν Στρατό, στὸ Ναυτικό, στὴν Διοίκηση. Δὲν λησμόνησαν ὅμως ποτὲ τὴν ἐνδοξη καταγωγὴ τους σὰν Ἕλληνες και τὴν ἀμώμητη Θρησκεία τῶν πατέρων τους. Κρυφά, ὅσο μπορούμε, ἐξακολουθοῦμε νὰ

λατρεύουμε τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ και νὰ ἐκτελοῦμε τὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα. Καὶ σὰν Ἕλληνες, μυστικὰ βοηθάμε τὸ Πατριαρχεῖο σὲ στιγμὲς κρίσιμες. Αὐτὸ λίγο τὸ ξέρον. Καταλαβαίνεις πὸς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι στὰ φανερά νὰ φαινόμεστε φανατικοὶ Μωσαμεθανοί, γιὰ νὰ μὴν δώσουμε λαβὴ σὲ παρεξηγήσεις. Κάθε χρόνο μαζεύομαστε ἐδῶ νὰ ἐξομολογηθοῦμε σὰν Χριστιανοί, νὰ μεταλάβουμε, και νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα. Φέτος ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ σεβάσιμος Ἐφημέριός μας και μαζί θὰ γιορτάσουμε τὰ Πάθη και τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Εἶθε κάποτε, ἐλεύθεροι και ἐμεῖς νὰ γιορτάσουμε μαζί με τοὺς ἀδελφούς μας τις Ἁγίες αὐτὲς Ἑορτές».

Ὁ παπα-Μελέτιος ἔμεινε ἀναυδος!... Με δάκρυα στὰ μάτια εὐλόγησε τοὺς καρτερικοὺς ἐκείνους μάρτυρες τῆς Πίστεως και ἀδίστακτα ἄρχισε τὸ θρησκευτικὸ ἔργο του.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν: *Χάθηκε ὁ Μελέτιος!* Καὶ οἱ ἀστυφύλακες και οἱ χωροφύλακες ἔτρεχαν νὰ τὸν βροῦν, ἐνῶ αὐτὸς

καθόταν ἡσυχὸς στοῦ Φερίτ πασᾶ τὸ ἀρχοντικό.

Καὶ τὸ νόστιμο ἦταν, πὸς ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀποβραδὶς ἐρχόταν στὴν Ἐκκλησία νὰ τὸν κοιωνήσῃ ὁ παπα-Μελέτιος και ὅλη τὴν ἡμέρα ἔστελνε δεξιὰ και ἀριστερὰ χωροφύλακες και ἀστυφύλακες και γύρευαν τὸν παπα-Μελέτιο! Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἱερέα εἶχε εἰδοποιηθεῖ σὲ μεταξὺ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο νὰ μὴν ἀνησυχήσει γιὰ τὴν παρατεινόμενη ἀπουσία του.

Τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν ὁ παπα-Μελέτιος ἦταν ἀπασχολημένος σὲ νὰ ἐξομολογεῖ και νὰ μεταλαβαίνει τοὺς Κρυπτοχριστιανούς στὴν ὑπόγεια κρυφὴ Ἐκκλησία. Ἐτέλεσε ὅλες τις Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης ἑβδομάδας και τὴν λαμπροφώρα Ἀνάσταση μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἀρρητης θρησκευτικῆς ἀνάτασης.

Εὐλόγησε τοὺς καρτερικοὺς Χριστιανούς, τοὺς ἐνθάρρυνε στὸν μαρτυρικὸν ἀγῶνά τους και τοὺς στερέωσε στὴν Θρησκεία τῶν πατέρων τους.

Τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα, γύρω στὰ μεσάνυχτα, οἱ ἴδιοι νέοι παρέλαβαν τὸν παπα-Μελέτιο και τὸν ἔφεραν σὲ σπίτι του...

(*) Γεωργίου Δ. Ροδίτη, Οἱ Κρυπτοχριστιανοί, ἐκδόσεις «Χριστιανική», ἐκδοσις Β', Ἀθήνα, 2022, σελ. 131-134. • Πηγή: «Ποντιακὴ Ἑστία», 13 (1962), σελ. 6587-6589. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

† Ἁγία Ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἦ δόξες!... Ἦ λαμπρότητες!...

Ἦ μεγαλεῖα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας!...

Ἦντως, αὐτὴ εἶναι ἡ Ἡμέρα, Ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος...

Σήμερα ἐγίναν καινούργια ὅλα τὰ πάντα... «Ἰδοὺ γέγονε Καινὰ τὰ Πάντα!»...

Καινὸς ὁ Τάφος... Καινὸς οἱ Σινδόνες... Καινὴ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου...

Καινοὶ οἱ ἀναστάντες Προπάτορες και Δίκαιοι...

Καινὸς ὁ Οὐρανός... Καινὴ ἡ Γῆ... Καινὴ ἡ Φύσις μας...

Ἄς ψάλλῃ λοιπὸν ἐνθέως και εὐφροσύνως ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ Καινούργια Ἄσματα!

«Ἄσατε τῷ Κυρίῳ Ἄσμα Καινόν!»...

Χριστὸς Ἀνέστη!... Ἀληθῶς Ἀνέστη!...

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς, 3ῃ Ἀπριλίου 2023 ἐκ. ἡμ.

Ἐλάχιστος Διάκονος τῶν τοῦ Χριστοῦ Προβάτων,

Λεντίῳ Ζωννύμενος

† Ὁ Ὁρωπὸς και Φυλῆς Κυπριανὸς

Αναγκαία ή παρουσία Εικόνων
στον χώρο εργασίας μας

Ένα πρόσφατον Θαύμα Εικόνας του Χριστού που έλαβε χώρα σὲ Φαρμακείο τῶν βορείων προαστίων *

Απὸ ἀξιόπιστο γνωστό μου, πιστὸ Χριστιανό, πληροφορήθηκα ἕνα θαυμαστὸ γεγονός, πὸν ἔλαβε χώρα πρότινος στὰ βόρεια προάστια τῶν Ἀθηνῶν σὲ παλαιό, παραδοσιακὸ Φαρμακεῖο

Ὅταν ὁ φαρμακοποιὸς συμπλήρωσε τὸν χρόνο τῆς ἐπαγγελματικῆς σταδιοδρομίας του καὶ ἐπρόκειτο νὰ συνταξιοδοτηθεῖ, παρέδωσε τὸ Φαρμακεῖο στὸν υἱό

του, ἐπίσης φαρμακοποιό. Ἐκεῖνος ἀνακοίνωσε στὸν πατέρα του ὅτι θὰ τὸ ἀνακαινίσει, γεγονός πὸν ἔγινε πραγματικότητα.

Στὴν ἀνακαινισή του ὅμως συμπεριέλαβε καὶ μία ἀσεβῆ πράξη. Ἀποκαθῆλωσε ἀπὸ τὴν περὶ ὀπτη θέση τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πὸν εὐλαβικὰ εἶχε τοποθετήσῃ ὁ πατέρας του, καὶ τὴν ἔβαλε σὲ ἕνα συρτάρι τοῦ Φαρμακείου. Ὅταν τελείωσε ἡ ἀνακαινισή, ὁ «προοδευτικὸς», νέος φαρμακοποιός, δὲν θεώρησε σκόπιμο νὰ ἐπανατοποθετήσῃ τὴν Εἰκόνα ἐκεῖ πού, πρὶν δεκαετίες, τὴν εἶχε βάλῃ ὁ πατέρας του, ἀλλὰ τὴν ἄφησε κρυμμένη στὸ συρτάρι.

* * *

Συνέβη ὅμως κάποια νύχτα διανυκτέρευσης τοῦ Φαρμακείου του ἕνα ἔκτακτο, δυσάρεστο περιστατικὸ, νὰ τοῦ θυμίσει τὴν ἀσεβῆ πράξη του πρὸς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πὸν εἶχε ἀποκαθῆλωσει.

Μία νεαρή, σὲ προχωρημένη νυχτερινή ὥρα, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Φαρμακείου. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀνοίξε μία μικρὴ θυρίδα, πὸν ἔχει στὴν θύρα εἰσόδου, γιὰ λόγους ἀσφαλείας καὶ τὴν ρώτησε τί θέλει.

Ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

- Παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσετε κάποιο καταπραῦντικὸ φάρμακο, γιὰ τὴν μητέρα μου, πὸν ἔχει ταραχὴ καὶ σπασμούς, γιὰ νὰ ἡρεμηθεῖ...

Ὁ φαρμακοποιὸς νυσταγμένος τῆς ἔδωσε ἕνα φιαλίδιο μὲ φάρμακο καὶ πῆγε νὰ καθίσει.

Ξαφνικὰ ὅμως σηκώθηκε ταραγμένος, γιὰτὶ κατάλαβε ὅτι ἀπρόσεκτα εἶχε κάνει ἐγκληματικὸ λάθος. Τῆς εἶχε δώσει δηλητήριον ἀντὶ

καταπραῦντικοῦ. Μὲ τρόμο καὶ κρῦο ἰδρῶτα ἀνοίξε τὴν πόρτα κοιτάζοντας δεξιά ἀριστερά μήπως δεῖ τὴν πελάτισσά του καὶ προλάβει τὸ κακό, ἀλλὰ μάταια, ἐκεῖνη εἶχε χαθεῖ μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς νύχτας. Ἐνοίωσε τότε νὰ λυγίσουν τὰ γόνατά του ἀπὸ ἀγωνία καὶ φόβο γιὰ τὰ δεινὰ ἐπακόλουθα τοῦ θανάσιμου λάθους του.

Ἀπελπισμένος, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ μὲ μεγάλη ταραχὴ ἀνοίξε τὸ συρτάρι, πὸν εἶχε καταχωνιάσει τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔστησε ὀρθια μπροστά του, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε θερμά. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο τῆς Δόξης νὰ κάνει τὸ Θαῦμά Του, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἐνοχος ἀπώλειας μιᾶς ζωῆς. Γεμάτος τύψεις καὶ ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀσεβῆ πράξη του, νὰ ἀποκαθῆλωσει τὴν Εἰκόνα, ζητοῦσε συγγνώμη ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κοίταζε τὴν θέση, πὸν ἔμενε γυμνὴ ἀπὸ τὴν θεία παρουσία Της.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ πόρτα τοῦ Φαρμακείου ξαναχτύπησε. Σηκώθηκε νὰ δεῖ ποῖος εἶναι, ἀνοίγοντας τὴν γνωστὴ θυρίδα. Καὶ ἐκπληκτος, ὡ τοῦ θαύματος (!), βλέπει τὴν νεαρὴν πελάτισσά του, πὸν εἶχε φύγει πρὶν λίγα λεπτά, νὰ τοῦ λέει:

- Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ γλίστρησα καὶ ἔπεσα. Τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ φάρμακο, πὸν μοῦ δώσατε, ἔσπασε. Παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ ξαναδώσετε!...

Ὁ φαρμακοποιὸς σταυροκοπήθηκε καὶ ἀναφώνησε: «Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου, Χριστέ μου. Σὲ εὐχαριστῶ!...». Καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν νεαρὴν, πὸν τοῦ εἶχε φέρῃ τὸ θεῖο μήνυμα τοῦ Θαύματος τοῦ Κυρίου, στὴν Εἰκόνα τοῦ Ὁποίου θερμά, ὀλόψυχα καὶ ἐν μετανοίᾳ εἶχε προσευχηθεῖ.

* * *

Ὁ Θεός, πὸν θέλει «πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ τὸ Θαῦμά Του, διότι ὁ νέος φαρμακοποιὸς δὲν εἶχε κακὴ προαίρεση, ἀλλὰ ἦταν θῦμα τῆς ἀσεβοῦς «ἐξέλιξης» καὶ τοῦ εἰκονομαχικοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν μας.

Μετὰ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονός, ὁ φαρμακοποιὸς τοποθέτησε εὐλαβικὰ τὴν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στὴ θέση Της, ὅπου καὶ στολίζει πλέον, μὲ τὴν ἱερὴ λαμπρότητα τοῦ θείου Προσώπου Της, τὸ Φαρμακεῖο τῶν βορείων προαστίων.

«Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ...», «Βασιλεῦ τῆς Δόξης»!

(*) Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 1.902/18.11.2011, σελ. 7. Τοῦ κ. Μιχαὴλ Τσώλη. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Συγκλονιστική Μαρτυρία - Αποκάλυψη

«Κόρη μου, να πηγαίνεις στην Έκκλησία»*

‘Ο έκκλησιασμός της Κυριακής

Σ’ ένα από τα μεγάλα χωριά της Αιτωλοακαρνανίας συνέβη το εξής περιστατικό.

Η μητέρα μιās κοπέλας, καλή και εύσεβής, έφυγε για την αιώνια Βασιλεία του Θεού. Πράγματι, ήταν μια γνήσια Χριστιανή σε όλες τις έκδηλώσεις της ζωής της.

Τήν Κυριακή, εκτός αν ήταν άρρωστη, πρωί-πρωί ξεκινούσε για την Έκκλησία κι εκεί ή καθαρή και φιλόθεη ψυχή της πραγματικά συναντούσε κι έρχόταν σε επικοινωνία με τον Θεό. Συχνά-πυκνά κοινωνούσε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που της έδινε ζωή και δύναμη.

Και ή κόρη της καλή κοπέλα ήταν, αλλά μετά τον θάνατο της μητέρας της άραιωσε τον έκκλησιασμό και δεν πήγαινε τακτικά στην Έκκλησία. **Κ**ι αν πήγαινε, πήγαινε προς το τέλος.

Και για να δικαιολογηθεί στην συνείδησή της, που την έτυπτε, προφασίζοταν, ότι είχε πολλές δουλειές, την φροντίδα των ζώων και δεν την έφθανε ο χρόνος. **Ο**ι συνηθισμένες προφάσεις, ενώ, όταν θέλει ο άνθρωπος, βρίσκει λύση για όλα.

Έτσι, συνεχιζόταν αυτή ή κατάσταση και ή ψυχή της όσο πήγαινε και πάγωνε, όπως ένα κάρβουνο,

όταν το βγάλεις έξω από την φωτιά, σβήνει και παγώνει!

Ένα βράδυ όμως, κατ’ ευδοκίαν Θεού, έγινε ή άνωθεν παρέμβαση. **Δ**ηλαδή, της εμφανίστηκε στον ύπνο της ή κεκοιμημένη μητέρα της μέσα σε άπλετο φώς και της είπε στοργικά τα εξής αξιοπρόσεκτα λόγια:

- Κόρη μου, να πηγαίνεις την Κυριακή στην Έκκλησία!... Έμεις εδώ επάνω, εκείνη την ώρα είμαστε όλοι κάτω από τον Παντοκράτορα και χαίρομαστε, όταν βλέπουμε κάποιον δικό μας να έρχεται στην Έκκλησία να δοξολογεί τον Θεό!...

Και πρόσθεσε:

- Να πηγαίνεις, παιδί μου πρωί, ν’ άκους τα ώραία λόγια του Ήρθρου και όχι στην τρίτη καμπάνα...

Αυτό το θεόσταλτο όνειρο συγκλόνησε την κόρη. **Α**πό τότε, κάθε Κυριακή, πρωί-πρωί πηγαίνει πρόθυμα στην Έκκλησία. **Έ**χει πια την βεβαιότητα, ότι θα παίρνει κι εκείνη την εύλογία του Παντοκράτορα, αλλά και την ευχή της μανούλας της.

Αυτό βέβαια ισχύει για όλους. **Ά**ς το σκεφθούμε...

(*) Έκφράσεις του Πνευματικού Κόσμου, Ουράνια Μηνύματα - Θαυμαστά Γεγονότα, έκδοσις Ήρας Γυναικείας Μοναστικής Αδελφότητας Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ. 85-86, Ευπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. • Έπιμέλ. ήμετ.

■ «Ψιθυρισμοί των δαιμόνων»

Πώς μαλώνουν οι άνθρωποι «Συνεργασία» πονηρών πνευμάτων!

Παρακολουθούσε κάποτε ο Άγιος Νήφων Κωνσταντιανής πώς οι δαίμονες πήγαιναν ναβάλουν σε πειρασμό τους ανθρώπους, ψιθυρίζοντας στα αυτιά τους διάφορες πονηριές.

Αυτοί όμως, έχοντας τον νοῦ σκορπισμένο στις βιοτικές μέριμνες, **δ**εν καταλάβαιναν την δαιμονική ενέργεια. **Δ**έχονταν λοιπόν τις κακές σκέψεις και τις μελετούσαν σαν να ήταν δικές τους. **Έ**τσι άλλοι εξάπτονταν σε όργη, άλλοι σε συκοφαντίες ή κατακρίσεις και άλλοι σε καυγάδες, διαμάχες και μνησικακίες.

• **Ο** δούλος του Θεού, που τα παρατηρούσε όλα αυτά, έλεγε θλιμμένος:

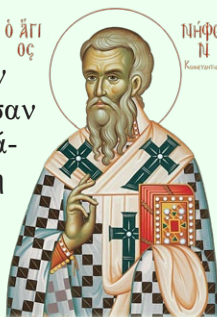
- Άχ, τους κακούργους! **Έ**γιναν κύριοι και διατάζουν τους ανθρώπους! **Κ**αι αυτοί, νομίζοντας ότι όλα προέρχονται από την φρόνησή τους, γρήγορα-γρήγορα έκτελούν αδιάκριτα όλες τις έντολες των δαιμόνων. **Π**ι’ αυτό, **π**ρέπει πάντοτε να **έ**ξετάζουμε καλά τους λογισμούς και **έ**πειτα να **π**ροβαίνουμε σε ενέργειες.

Και διηγήθηκε: **- Ε**ίδα κάποτε έναν άνθρωπο να δουλεύει. **Σ**ε μια στιγμή έρχεται ένας μαῦρος, σκύβει στο αυτί του και επί πολλήν ώρα κάτι του ψιθύριζε. **Π**ιο πέρα δούλευε ένας άλλος άνθρωπος. **Ξ**αφνικά ο πρώτος εργάτης παρατάει την δουλειά του, τρέχει άπειλητικά προς τον συνάδελφό του και άρχισε να τον βρίζει. **Τ**ότε, ένας άλλος μαῦρος πλησιάζει τον δεύτερο εργάτη και κάτι ψιθύρισε και σε αυτόν παρακινώντας τον σε καυγά. **Έ**τσι καθώς το ένα δαιμόνιο έλεγε στο αυτί του ύβριστή την ύβρη, το ίδιο έκανε και το άλλο στον δεύτερο, γιατί και σε αυτόν δαιμόνιο ήταν που τον παρακινούσε να άντεπιτεθί.

Βλέποντάς το αυτό, ο Νήφων τaráχθηκε και είπε:

- Ω, τους άπατεώνες και σαπροῦς δαίμονες! **Κ**οίτα πώς σπέρνουν την έχθρα ανάμεσα στους ανθρώπους! **Κ**αι αυτοί οι άνόητοι, χωρίς χρονοτριβή, κάνουν ό,τι τους λένε...

(*) Πέτρου Ήερομονάχου, Ένας Άσκητής Έπίσκοπος - Άγιος Νήφων Έπίσκοπος Κωνσταντιανής, έκδοσις θ’, σελ. 52, Ήρα Μονή Παρακλήτου, Ήρωπος Άττικής 1987. • Έπιμέλ. ήμετ.

Η φροντίδα για τους κεκοιμημένους

«Αυτό θα το δώσω στον Γιώργο, γιατί και εκείνος μου δίνει...»*

Αν και τὰ ὄνειρα, ὅπως λένε οἱ Ἅγιοι Πατέρες, τὰ 99 εἶναι τῶν δαιμόνων καὶ μόνον τὸ 1 τοῦ Θεοῦ, θὰ ἤθελα νὰ καταθέσω στὴν ἀγάπη σας αὐτὸ τὸ ὄνειρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προσωπικὰ ὠφελήθηκα σχετικὰ μὲ τοὺς κεκοιμημένους καὶ μὲ ἔκανε νὰ προσεύχωμαι περισσότερο γι' αὐτούς.

Εἶχα ἓναν φίλο καὶ συμμαθητὴ μου (βίος καὶ πολιτεία, ὅπως λένε) καὶ ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν ἦταν κοντὰ στὴν Ἐκκλησία. Προσπαθοῦσα νὰ τὸν φέρω κοντὰ στὸν Πνευματικὸ, ἀλλὰ μὲ ἀτυχία. Ἡ οἰκογένειά του ἄσχετη καὶ αὐτὴ μὲ τὴν Ἐκκλησία.

«Δὲν πάω, μοῦ ἔλεγε, νὰ ἐξομολογηθῶ, διότι ξέρω ὅτι θὰ τὸ ξανακάνω...».

«Δὲν πειράζει, τοῦ ἔλεγα, ἔλα ἐσὺ νὰ ἐξομολογηθῆς καὶ ἔχει ὁ Θεός...».

Διαγνώσθηκε μὲ καρκῖνο. Ἐνέτεινα τὶς προσπάθειές μου γιὰ Ἐξομολόγησι, ἀλλὰ δυστυχῶς

χωρὶς ἐπιτυχία. Τὸν Σεπτέμβριο (2014) πέθανε. Στενοχωρήθηκε. Ἄρχισα νὰ τὸν μνημονεύω ἀνελλιπῶς (κομποσχοίνια, κεριά, Ψυχοσάββατα), ὅτι μποροῦσα ἔκανα.

Πέρασε ἓνας χρόνος. Παραμονὴ τοῦ ἐτησίου μνημοσύνου τοῦ εἶδα ἓνα ὄνειρο.

Ἡμασταν σὲ μιὰ πολὺ ὁμορφὴ παραλία καὶ ψαρεύαμε, ἐγώ, καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του καὶ ὁ θεῖός του. Ὁ θεῖός του ἔβγαλε ἓνα πολὺ μικρὸ χταπόδι, ἐγὼ ἔβγαλα πέντε μεγάλα χταπόδια ἀπὸ ἐνάμισι κιλὸ τὸ ἓνα καὶ περηφανευόμουν. Περιμέναμε νὰ βγῆ καὶ ὁ συγχωρεμένος. Τελικὰ βγαίνει μὲ ἓνα ὁμορφο τεράστιο χταπόδι τῶν πέντε κιλῶν.

«Δῶστό μας, πατέρα, τοῦ λένε ὁ υἱός του καὶ ἡ γυναῖκα του, νὰ τὸ μαγειρέψουμε...».

«Αὐτὸ θα το δώσω στον Γιώργο, γιατί και εκείνος μου δίνει...».

Ἄναρωτιόμουν τι τοῦ δίνω, καὶ μετὰ κατάλαβα...

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ!...

Τὸ εἶπα στὸν υἱό του.

«Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὸν πατέρα μου;...», μὲ ρώτησε. Τὸν συμβούλεψα ὅσο μποροῦσα.

Εἶθε νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός...

Ἰανουάριος 2023

Ἐλάχιστος ἀδελφός, Γ. Κορρές

«Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη»

**Μεγάλη ἡ βοήθεια
στὸν ἐπιθανάτιο ἀγῶνα
οἱ μετάνοιες καὶ τὰ κομποσχοίνια***

Ληγεῖται μιὰ εὐλαβῆς χριστιανὴ γυναῖκα πῶς, ὅταν ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ἀγῶνας τοῦ συζύγου της, αὐτὴ ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀμέσως στρωτὲς μετάνοιες, πενήντα, ἑκατό, διακόσιες...

Κουραζόταν, φώναζε: «Ἐλεος, Θεέ μου!... Ἐλεος, βοήθεια, σῶσε, Χριστέ μου, τὸν ἄνδρα μου».

Σηκωνόταν ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κούρασι κι ἄρχιζε τὰ σταυρωτὰ κομποσχοίνια.

Ἔτσι τὴν εἶχε συμβουλευσεῖ ἓνας Καλόγερος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Μόλις ξεκουραζόταν λίγο, ἄρχιζε ξανά τὶς στρωτὲς μετάνοιες, πενήντα, ἑκατό, διακόσιες... Ἐὰνὰ τὰ σταυρωτὰ κομποσχοίνια κι ὕστερα πάλι μετάνοιες...

Ἐδῶσε τρομερὴ μάχη μὲ τοὺς δαίμονες, ἀλλὰ εἶχε καὶ θαυμαστὴ συμπαράστασι ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.

Κατάκοπη ὕστερα ἀπὸ ὀκτῶ περιήπου ὥρες ἀγῶνα, ἀκούει τὸν ἄνδρα της νὰ τῆς λήη:

- Γυναῖκα, σῶθηκα!... Ὁ Δεσπότης Χριστός... **Νάτος!** Δόξα Σοι, ὁ Θεός!... **Σ'** εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, γυναῖκα μου!...

Καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα...

Αὐτὸ σημαίνει μέλος Χριστοῦ κι αὐτὴ εἶναι ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη!

(*) Ἀρχιμ. Ἰωάννου Κωστώφ, Ὁ Γάμος, ἐκδόσεις Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Σταμάτα Ἀττικῆς 2013. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

- Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
- Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): maa@imoph.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
- Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.imoph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ πνευματικοῦ Πατρός μας, τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον.